

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Verslag van de EU-Milieuraad van 28 juni 2007

Datum	Kenmerk	Bijlage(n)
	IZ/2007070252	Verslag

Geachte Voorzitter,

Hierbij doe ik u mede namens de Staatssecretaris voor Europese Zaken, de heer Timmermans, het verslag van de Milieuraad van 28 juni 2007 toekomen.

De volgende Milieuraad zal plaatsvinden op 30 oktober 2007.

Graag maak ik tevens van deze gelegenheid gebruik om u, conform mijn toezeggingen aan uw Kamer tijdens het AO van 21 juni jl. ter voorbereiding van de Milieuraad, op twee punten van nadere informatie te voorzien. De schriftelijke vraag gesteld door het kamerlid Spies naar aanleiding van het AO heb ik reeds beantwoord middels mijn brief aan uw Kamer over afvalstoffen d.d. 5 juli.

1. De geschatte kosten van de “Dochterrichtlijn Prioritaire Stoffen”.

Bij de bespreking van agendapunt 4 van de Milieuraad, het voorstel voor een Richtlijn inzake milieukwaliteitsnormen op het gebied van het waterbeleid (veelal aangeduid als “Dochterrichtlijn prioritaire stoffen”), kwam de vraag naar voren of in de eerder met de Kamer bediscussieerde scenario's over de implementatie van de Kaderrichtlijn water de kosten van de implementatie van de voorliggende Dochterrichtlijn prioritaire stoffen al waren meegerekend.

Ik kan u de tijdens het AO door mij uitgedragen lijn bevestigen: de geschatte kosten van de Dochterrichtlijn prioritaire stoffen zijn in de scenario's van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat over de kosten van implementatie van de Kaderrichtlijn Water meegenomen.

Ter verdere informatie wijs ik nog op het volgende. Het in de in de Milieuraad inmiddels in eerste lezing als Politieke Akkoord vastgestelde standpunt van de Raad over de Dochterrichtlijn sluit nauw aan bij de

Kaderrichtlijn water. Hierdoor kan optimaal gebruik gemaakt worden van de mogelijkheden die de Kaderrichtlijn met name in artikel 4 biedt tot faseren en tot eventueel uitzonderen. Hiermee kunnen de kosten van de implementatie in het licht van het te bereiken milieudoel beperkt blijven (schatting: €40-95 miljoen op jaarbasis). De onderhandelingen zijn echter nog niet afgerond, met name dient nog overeenstemming bereikt te worden tussen de Raad en het Europees Parlement. Er zal in de loop van het jaar nog overleg in tweede lezing plaats vinden over de amendementen die het Europees Parlement op 22 mei 2007 heeft ingediend. Uiteraard zal een eventuele wijziging van de inhoud van de Dochterrichtlijn ook gevolgen kunnen hebben voor de kosten van de implementatie daarvan.

2. De aard van een aansprakelijkheidsregime onder het Bioveiligheidsprotocol.

Tijdens het AO kwam de vraag naar voren wat de zin was van een 'niet bindend aansprakelijkheidsregime' onder het Cartagena Protocol inzake bioveiligheid en de daaraan gekoppelde vraag welk belang Nederland aan zo'n regime hecht. Dit in verband met agendapunt 8 van de Milieuraad, waar een onderhandelingsmandaat terzake voor de Europese Commissie voorlag.

Allereerst wil ik hierbij graag nogmaals benadrukken dat Nederland positief staat tegenover het geven van een mandaat aan de Europese Commissie om namens de Europese Gemeenschap te onderhandelen over een aansprakelijkheidsregime onder het Bioveiligheidsprotocol. Belangrijk hierbij is dat het karakter van de discussie over een aansprakelijkheidsregime onder het Protocol dit jaar zal veranderen. Stonden de eerdere bijeenkomsten over dit onderwerp nog vooral in het teken van informatie-uitwisseling, vanaf de komende bijeenkomst in oktober zal het werkelijk om onderhandelingen gaan. Voor die fase van internationale onderhandelingen voorziet het EG-verdrag in de mogelijkheid dat de Raad een onderhandelingsmandaat aan de Commissie verleent. Een dergelijk mandaat stelt de EU in staat krachtig en coherent op te treden en effectief onze gemeenschappelijke belangen uit te dragen. En vanzelfsprekend treedt de Commissie niet op in isolement – haar inbreng komt tot stand in constant overleg met de Lidstaten, is conform de gemeenschappelijk gecoördineerde EU-positie, en beweegt zich vanzelfsprekend altijd op die onderdelen waarvoor Gemeenschapscompetentie bestaat.

Dan wil ik graag ingaan op de inhoudelijke inzet van Nederland en de EU, met name waar het de (juridische) vorm betreft van het in onderhandeling zijnde aansprakelijkheidsregime onder het Protocol. De positie van Nederland en de EU over de vorm van het regime bestaat uit twee stappen. In de eerste stap staan we een aansprakelijkheidsregime voor dat wordt vastgelegd in een besluit van de Bijeenkomst van Partijen, de COP/MOP in het internationale jargon. Hier wordt dus (nog) niet gekozen voor een juridisch bindend instrument, zoals bijvoorbeeld een protocol. Als stap twee zal dan na enkele jaren de effectiviteit van het besluit moeten worden geëvalueerd, op basis van de ervaringen met de toepassing ervan op nationaal niveau. Afhankelijk van de uitkomsten van die evaluatie kunnen dan mogelijke vervolgstappen worden overwogen. Ook het alsnog besluiten om het regime te gieten in een juridisch bindende vorm behoort dan tot de mogelijkheden.

Waarom in eerste instantie de keuze om het regime vast te leggen in de juridisch niet-bindende vorm van een COP/MOP besluit? De EU, inclusief Nederland, heeft die benadering gekozen omdat we inzetten op een aansprakelijkheidsregime onder het Protocol dat direct bij vaststelling effectief zal worden, dat zal

gelden voor alle Partijen bij het Cartagena Protocol, en dat kan meegroeien met de ervaringen die worden opgedaan met zijn praktische toepassing. Om deze doelen te bereiken is de juridisch bindende variant minder geschikt. Immers, een juridisch bindend instrument treedt pas een geruime tijd nadat de tekst is vastgesteld in werking, wanneer het door een voorgeschreven aantal landen is goedgekeurd. Er is overigens geen garantie dat dat vereiste aantal ook zal worden bereikt. Als het in werking treedt, geldt het nieuwe instrument niet voor alle Partijen bij het Cartagena Protocol, maar alleen voor die landen die het hebben goedgekeurd. Daarbij moet worden aangetekend dat de meeste pogingen die de afgelopen tientallen jaren zijn ondernomen om internationaal juridisch bindende instrumenten op verschillende terreinen van milieuaansprakelijkheid van de grond te krijgen niet succesvol zijn verlopen. Indachtig deze ervaringen, hebben we als EU dan ook bij deze onderhandelingen in eerste instantie gekozen voor een andere benadering – een benadering waarbij de benodigde elementen van een aansprakelijkheidsregime uiteen worden gezet in een COP/MOP-besluit, welke vervolgens door Partijen op nationaal niveau kan worden gebruikt en toegepast bij de ontwikkeling van nationale maatregelen en regelgeving op dit onderwerp. In de visie van de EU bevat een dergelijk COP/MOP-besluit ook bepalingen over capaciteitsopbouw, opdat Partijen ondersteund en in staat gesteld worden het besluit op nationaal niveau te implementeren.

Ik hoop hiermee duidelijk te hebben kunnen maken dat Nederland, net als de EU als geheel, in eerste instantie inzet op een niet bindend aansprakelijkheidsregeling in de vorm van een COP/MOP-besluit, niet om enige verplichting uit de weg te gaan, maar juist om ook op mondiaal niveau zo spoedig mogelijk te komen tot een effectief aansprakelijkheidsregime voor alle Partijen bij het Cartagena Protocol.

Hoogachtend,
de Minister van Volkshuisvesting,
Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,

dr. Jacqueline Cramer